

Конституционен съд
Дело 6/К.о. 4/94г.
Дата 29.03.1994г. до

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г.И. Н. Бачев
29.м.94г. *[Signature]*

С Т А Н О В И Щ Е

на Управителния съвет на Националното дружество
на свободните ловци по Конституционно дело № 4/1994

На 03.08.1992 г. Комитетът по горите при Министерския съвет на Република България издаде писмо с изх. № 36-00-115 адресирано до своите регионални подразделения в страната. С него той в качеството си на правоприлагащ орган на Закона за ловното стопанство на основание чл.5 ал.2, чл.2 и параграф 3 ал.1 от Конституцията прие за равнопоставени в правомощията им Съюза на ловците и риболовците в България /бивш БЛРС/ и Националното дружество на свободните ловци/ НДСЛ/относно осъществяването и организирането на ловен спорт и ловуване. По този начин Комитетът по горите приложи Закона за ловното стопанство по аналогия, признавайки равни права на ловуване на организирани членове на Националното дружество на свободните ловци и Съюза на ловците и риболовците в България. Членове на Националното дружество на свободните ловци, успешно завършили подготвителни курсове за кандидат ловци по програма, утвърдена от Председателя на Комитета по горите и положили изпит пред съответните държавни органи получиха билети за лов.

С решение № 120/31.03.1993г. Министерският съвет отмени на основание чл. 107 от Конституцията горецитираното решение на Комитета по горите. Подадената срещу това решение на Министерски съвет жалба от Националното дружество на свободните ловци бе отхвърлена от Върховния съд на Република България. По този начин не само се осуетява възможността на членове на Националното дружество на свободните ловци да се явяват пред изпитни комисии за снабдяване с билети за лов, но се създават и реални предпоставки тези от тях, които имат такива също да не могат да практикуват ловния спорт, тъй като отпада основанието за презаверка на ловните им билети за 1994 година. С това Министерският съвет възвър-

на монополното положение на Съюза на ловците и риболовците в България относно организирането и осъществяването на ловния спорт в Републиката, независимо че Националното дружество на свободните ловци е законно регистрирана организация с идеална цел, чийто единствен смисъл на съществуване е създаването на възможности на членовете ѝ да практикуват ловен спорт при спазване изискванията на законите на страната.

Всички тези събития доведоха до парадоксална ситуация:

- Върховният орган на изпълнителната власт с особено старание приложи несъответстващия на редица текстове в Конституцията Закон за ловното стопанство, който не само гарантира на една организация с идеална цел, каквато е Съюза на ловците и риболовците в България, сигурна членска маса и съответни доходи от членския внос, но дори ѝ прехвърля и властнически правомощия, макар да не подлежи на никакъв избирателен и парламентарен контрол.

- Около 4 000 /четири хиляди/ пълнолетни и пълноправни български граждани / членове на Националното дружество на свободните ловци/ упражняват неоспорваното конституционно право на сдружаване, което напълно бива опразнено от съдържание поради несъответствие на нормативната уредба за упражняването на ловен спорт със сега действащата Конституция.

С определение № 7/21.07.92г. на Конституционния съд, постановено по к.д. № 17/1992 г. Вие сте посочили двата възможни способа за преодоляване на противоречия между действащата Конституция и заварени от нея закони: или пряко прилагане на конституционните норми по силата на непосредственото действие на Конституцията /чл.5 ал.2/, или отмяна на противоречащите ѝ нормативни разпоредби по силата на законодателен акт на Народното събрание на основание на параграф 3 ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби на Конституцията. В случая с противоречията между Закона за ловното стопанство и Конституцията прилагането на чл.5 ал.2 от Конституцията е невъзможно, а законодателен акт за преодоляването им все още липсва.

При получената ситуация Комитета по горите и неговите подразделения са принудени да прилагат сега действащият Закон за ловното стопанство с разпоредби /чл.3 ал.2, чл.6, чл.8 ал.2, чл.13 ал.2, чл.14 ал.2, чл.20 ал.2, чл.21 ал.3, чл.22 ал.1, чл.24 ал.1, чл.27 ал.1, чл.36 ал.2, чл.52 ал.1, чл.54 / даващи изключителни права на една определена обществена организация едновременно по използването и контрола на дивечовото богатство, което хипотетично води до злоупотреби и е в противоречие с чл.57 ал.2 от Конституцията.

Монополното положение на Българския ловно-рибарски съюз ясно се вижда и от факта, че самият той фигурира в още един специален закон - Закона за рибното стопанство. Такава авторитарна организация не съществува в нито една друга обществена сфера в страната.

В държавите по света с извоювана и доказана демокрация, ловното движение се развива от многобройни самостоятелни сдружения, понякога обединени доброволно в конфедеративни съюзи, а не задължени от законодателя. Ръководството на Съюза на ловците и риболовците в България /БЛРС/ твърди че е обществена организация на доброволна основа съставена от самостоятелни ловни дружества и отворена за всеки. Тази демагогска позиция се разбива от собствените ѝ създатели при защита на монополното си положение, поради факта че правото на ловуване е предоставено не на граждани и самостоятелни дружества, а на членове на съюз. При хипотетично несъгласие на едно ловно дружество и неговото излизане от Българския ловно-рибарски съюз води моментално и до неговото унищожаване, тъй като губи правото членовете му да упражняват ловно-риболовните спортове.

В такъв случай независимо че дивеча е държавна собственост, не държавата а една обществена организация определя кой гражданин и при какви условия може да го ползува.

В ловностопанските площи в страната се извършва ловуване и ловен туризъм, а също така се добиват трофеи и ценни кожи, което е стопанска дейност, след като от тях се получават левови и валутни приходи. С текста на чл.8 ал.2 от Закона за ловното стопанство и чл. 4 ал.2 от Правилника за приложение на Закона за ловното стопанство над 80 % от ловностопанските площи в страната са предоставени за стопанисване и ползуване на Българския ловно-рибарски съюз, което е в противоречие с чл. 19 ал.2 от Конституцията.

Разпоредбите от Закона за ловното стопанство и Правилника за приложението му, в които фигурира Българския ловно-рибарски съюз се пренасят до организация и устав които са променени. Ако следва да се тълкува максимално близко до буквата на закона, то правото на ловуване и ползуване на дивеча не е предоставено на Съюза на ловците и риболовците в България и те са в равностойно положение с Националното дружество на свободните ловци спрямо разпоредбите на Закона за ловното стопанство и Правилника за приложението му. В такъв случай нито един български гражданин да променя на Закона за ловното стопанство няма право да упражнява ловните спортове. От това следва, че текста " Български ловно-рибарски съюз " фигуриращ

в разпоредбите на Закона за ловното стопанство не трябва да се прилага поради противоречие с чл. 12 ал.1 , чл. 19 ал.2 , чл.44 ал. 1 и чл. 57 ал.2 от Конституцията на Република България.

П Р И Л А Г А М Е :

1. Регистрация и Устав на Националното дружество на свободните ловци.
2. Писма № 36-00-115/03.08.92г и № 03-08-15/18.02.93г. на Комитета по горите при Министерски съвет.
3. Писмо № 11899.92.IV/25.06.92г. на Главна прокуратура на Р.България.
4. Писма № В 22828 от 21.01.93г. и 15.02.93г. на зам.гл.прокурор Димитър Димитров.
5. Писмо № 26-00-425/24.08.93г. на Министерския съвет.
6. Решение № 352/08.11.93г. на Върховния съд на Р.България.
7. Писмо № 26-00-2/11.03.93г. Канцелария на Президента на Р.България.

29.03.1994 година

гр.Пловдив

ул."Антон Страшимиров" № 6а

Национално дружество на свободните
ловци

ПРЕДСЕДАТЕЛ УС:

/Петър Раев/

